

LLIBERTAT

PERIÒDIC D'ESQUERRA REPUBLICANA
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: VERGARA, 27

II època Any III Núm. 2 L'HOSPITALET DEL LLOBREGAT 20 DE MAIG DE 1935 PREU: 15 CENTIMS

Les Comissions Gestores

Per fi, el senyor Pich i Pon, alcalde de Barcelona, President de la Generalitat i Governador general, ha aconseguit fer el nomenament d'unes gestores arbitràries, que no sabem fins quan han de regir els destins de Catalunya en general i de cada municipi particularment.

Aquest nomenament en realitat, no ens estranyava, perquè teníem la convicció plena de que tots aquells que es veuen bandejats a les urnes aprofitarien una ocasió com aquesta, propícia a tota classe de concupiscències.

El partit radical —d'un radicalisme que de tant "sui generis" s'ha fet estantís— ha aconseguit encimbellar-se en el poder quan ja a Catalunya, anava perdent les últimes posicions d'aquella eufòria demagògica de les "Meriendas fraternales", que li havia creat l'emperador del Paralel.

I el més bonic del cas és que aquells demagogs que deixaren un record tan inesborrable en el Municipi de Barcelona, avui són acompanyats en llur gestió per homes que han aixecat la bandera dels 30 anys de catalanisme i que fins fa tres mesos han profert en els mitings i conferències de partit, la necessitat de que no intervinguessin en la política catalana, partits que no fossin catalans.

I no tan solament no han tingut escrúpols en unir-se a aquests, si que de la mateixa manera donen la mà a altres que encara no han tingut temps de passar pel sufragi popular i que, per tant, ignorem la força numèrica que puguin representar.

Record inesborrable

Per Ramon FRONTERA i BOSCH, Alcalde Popular de la nostra ciutat

El dia 15 d'aquest mes, s'acompliren dos anys d'aquella data per tots inesborrable en la qual de manera tràgica s'estroncava la vida d'un ciutadà digne, d'un home quines virtuts essencials en ell es reflexaven de forma indubtable pel seu nacionalisme, nacionalisme vertader, saturat de tot aquell coïngut indispensable perquè aquest s'esdevingué humà, just i transformador. En una paraula, era l'home que encarnava amb més similitud a la nostra ciutat el simbolisme de Catalunya i República.

Fou per a nosaltres, els que amb ell visquérem per manament del poble en la data del 12 d'abril del 1931 quan vàrem encarregar-nos de regir la vida pública de la nostra ciutat, un excellent company. Podíem comptar amb ell en tots els moments, per més dificultosos que fossin, car era amant de la temeritat i de l'esforç en son grau màxim: el poble se sentia vetllat en l'ordre moral i material per aquest home i cal recordar com a exemple el fervor que se li endevinava quan estava en el compliment del deure. Era l'home que sabia encarar-se amb l'adversari, però també sabia conyuir-hi quan era necessària llur col·laboració; era un bon representant del poble en la Casa Comunal.

Dos anys han transcorregut, però quins dos anys!!! Com hauria gaudit i sofert l'amic S. Gil durant el transcurs dels matei-

Però no hi fa res. Passant per damunt la Llei Municipal Catalana, que té previstes tota mena de dificultats en l'estructuració dels Municipis, quan en aquests ha succeït quelcom d'anormal, hom ha anomenat les gestores, hom ha fet cas omís del vot popular, el qual una vegada més ha estat escarnit per aquells que no poden valdre-se'n, perquè el poble no els té confiança.

Nosaltres, més que mai, proclamem la injustícia d'aquests nomenaments; reconeixem el dret mils i mils de vegades repetit, que a Catalunya els partits que no siguin autènticament catalans, no ens mereixen la confiança necessària perquè disposin dels nostres destins.

Si hom creu que en el fet de Catalunya, hi ha hagut delinqüència, no pot obrar d'altra manera que reprimir els fets seguint les normes que marca la llei. Però apartar-se d'aquesta llei per a fer-hi entrar als qui en creuen apartats, és un error gravíssim que per força ha de portar conseqüències fatals.

Per tant, hom comprendrà fàcilment que nosaltres no reconeguem cap dret a aquests senyors, —que tan honorables com volgueu— vénen a governar el nostre Municipi, sense l'aquiescència popular. Es la força el que els ha posat en el lloc on es troben, i en ple segle XX creiem que hauria de governar la raó i aquesta està al costat d'aquells que foren elegits pel gener del 1934, fins i tant que el poble no demostrí el contrari.

LA REDACCIÓ.

xos! Ell que era l'home que sempre cercava poder viure les emocions més intenses, quantes no n'hauria saborejat de dolces i d'amargues? Estic segur que aquella bala diminuta però enorme per les seves conseqüències, l'immobilitzà en el moment que més ell necessitava viure.

Avui, que quasi depassem els límits de comparació amb aquells dies que més poguérem apreciar quines eren les seves qualitats d'home de lluita per l'aconseguitment d'uns ideals, és quan més ens donem compte del buit que ens deixà la seva desaparició; tots els que llegíem LLIBERTAT, aquella que conjuntament amb altres patriotes crearen i sostenien en moments de prova i de lluita, és quan més ens donarem compte de la manca de la seva ploma tallant però justa, perquè encara que procurem esforçar-nos en igualar-la estic segur que sols lograrem imitar-la.

En recordar-te tots els ciutadans, en reviuire en la nostra ment la imatge inquieta del teu neguiteix tan característic que feia fregar-te sempre de mans, davant de les circumstàncies presents és quan més es farà justícia al teu nom. Però tingues la seguretat que el record inesborrable de l'exemple de la teva vida, farà que cada any que passi, resti gravat més profundament en el nostre cor el nom de Salvador Gil i Gil.

El teatre municipal

—Sr. Rafeques, on va tan distret?

—Perdoni, no l'havia vist.

—Que no es troba bé? Fa molt malacara!

—Sí, bé, sí; són preocupacions, trencaclosques, assumptes que hom no els acaba de comprendre...

—Sí que deuen ésser interessants.

—Home, jo li ho explicaré. Com vostè sap, jo sóc esperitista, com també conceix la meua potència com a *medium* i els resultat que he obtingut. Doncs bé, el cas és que l'altre dia vaig assistir a una reunió i degut a la meua invisibilitat vaig passar desapercebut. Quan vaig entrar al departament on havia de tenir lloc, encara no hi havia ningú; per a fer temps, m'assec en una butaca i com hi estava tan bé, m'hi adormo. Tot de cop em desperto sobresaltat, degut a un pes que tenia al damunt, era que se m'havien assegut a la falda...

—Inconvenient d'ésser invisible.

—Sort, que el subjecte, al trobar una nosa, s'aixecà de cop i jo m'esquitllo com puc...

—Però, perquè era aquesta reunió?

—Calma, home, calma. Es tracta d'una reunió per a donar vida al teatre i l'empresari del "Teatre de l'art que belluga", havia citat a tres primers actors amb les seves corresponents companyies.

—I qui eren aquests primers actors?

—En Borràs, en Calvo i en Morano.

—Tres eminències de l'art de Talia.

—I tres caràcters. L'empresari comença per exposar-los l'objecte de la reunió; què és necessari per a reviuire el teatre; que en la situació que es troba avui no hi ha dret que segueixi així; que s'ha de procurar lligar totes les potències teatrals per a portar a terme una bona tasca i que sigui amb l'aplaudiment general, etc., etc.

—I ells, què hi deien?

—També és aquest— diu en Borràs— el meu criteri i faré el possible de cooperar en tot.

El mateix exposen els altres.

—Doncs, anem a puntualitzar— diu l'empresari— Quina obra creuen més interessant per a començar?

—Jo crec— diu en Borràs— que la millor obra és "L'auca del senyor Esteve", que tot ho "lliga".

—Ca, home— fa en Calvo—; la millor és "El divino impaciente", que anirà com una "ceda".

—Ni l'un ni l'altre hi toqueu— interromp en Morano—. La més acertada es "La ocasió la pintan calva", que és una obra més "radical".

Davant d'aquesta disparitat de criteris, l'empresari procura que es posin d'acord per una obra única i que entre les tres companyies la representin, però, cada u d'ells s'entesta en que sigui la seva la que es posi en escena i a més, en aquest cas, tots hi volen tenir el nombre màxim dels rols més importants per a llur elenc.

—Jo crec que no ha d'haver-hi discussió —fa en Borràs—, puix no em negaran que la meua obra és una representació genuïna del caràcter català i a l'ensens d'un bon fons moral i catalanista.

—Però, en canvi, "El divino impaciente" no desmereix de res— diu en Calvo—. Voleu una obra de fons més moral i més catòlica que aquesta?

—Sí, teniu raó— observa en Morano—, però "La ocasió la pintan calva", ningú em negarà que si la representem nosaltres no pot estar més en caràcter i servirà d'exemple a tots els espectadors.

Com que cap d'ells vol afuixar, l'empresari proposa que en Borràs faci un molòleg, i els altres dos un diàleg cada companyia. En Borràs no s'hi conforme, diu que pel què és i representa, necessita fer un monòleg i un diàleg, però com que els altres no es conformen a monologar, no hi ha manera de solucionar-ho.

Jo mentrestant, quan parlava un, li feia pessigolles a les cames, a l'altre li donava un pessic, i feia gràcia el veure de la manera que es vigilaven, es sentien tocats i no sabien per qui, semblava un concurs de ganyotes.

—Feu-me el favor de no sortir del tema.

—Torne-m'hi... L'empresari, per acabar-ho, proposa reunir les tres companyies i entre tots i per votació que es resolgui; s'accepta i se'n van a un lloc més gran. Com pot suposar, jo al darrera d'ells. Entren tots. S'asseuen. L'empresari els exposa el perquè i el com de la reunió, els prega que deliberin i estudiïn amb bona voluntat i resolguin de la manera millor possible. Els retira.

Comença fent ús de la paraula, en Borràs, dient:

—Jo, en nom de la meua companyia i vetllant pel bon nom de la mateixa, si no se'ns assenyala, quant menys tres rols d'importància en l'obra que s'acordi, ens retirem.

Com que els altres no hi estan d'acord, tots els Borràsos es retiren. Queden units els Calvos i els Moranos i acorden representar una obra catalana. Després de moltes discussions queda en cartell "L'Hereu Escampa", tenint-hi tres papers bons els Moranos i dos els Calvos.

—Home, al fi i al cap, si està solucionat no hi veig perquè heu d'estar tan preocupat per això.

—El que em capfica, són els resultats que pot portar pel teatre català en la nostra ciutat, que es cuidin de representacions nostres companyies de castellà com són els Moranos i els Calvos, perquè no em negarà, que els únics que tenien dret a ésser els protagonistes en totes les seves graduacions, eren els Borràsos.

—Es veritat, ara comprenc la seva mala cara.

L'HOMME INVISIBLE

Aquest número ha passat per la censura